

РЕШЕНИЕ

№ 1318

гр. София, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7331** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) вр. с 104 ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).
Образувано е по искова молба на В. В. М., чрез адв.Г., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8, с която е предявен иск срещу Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ с адрес [населено място], [улица] за заплащане на обезщетение в размер на 14 400 лева за периода от 18.02.2020г. до 18.08.2020г., през който ищцата е останала без работа, поради незаконно уволнение, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноски.
В исковата молба се твърди, че фактическият състав на чл.104 ал.1 от ЗДСл е изпълнен, тъй като със Заповед № ЧР – 11 - 168/17.02.2020г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ е прекратено служебното правоотношение на ищцата с ответника, считано от 18.02.2020г. Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена като незаконосъобразна, с влязло в сила на 17.06.2021г. решение №361/20.01.2021г., постановено по адм.д.№2696/2020г. по описа на Административен съд София - град, оставено в сила с решение №7391/17.06.2021г., постановено по адм.д.№3745/2021г. по описа на ВАС на РБ. За периода от 18.02.2020г. до 18.08.2020г. ищцата е останала без работа, поради незаконното прекратяване на служебното ѝ правоотношение с ответника. Претендира обезщетение в размер на основната месечна заплата за

длъжността, на която е възстановена, а именно по 2400 лева месечно за период от 6 месеца. Посочва, че е възстановена на работа на 25.06.2021г., като основната ѝ заплата е определена считано от тази дата, но с последваща Заповед № ЧР – 11 – 1051/22.07.2021г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ в увеличен размер от 2400 лева месечно. Доводите се поддържат в хода на съдебното производство от упълномощения процесуален представител. Представени са писмени бележки. Направено е искане за присъждане на разноски.

Ответникът - Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“, чрез упълномощените си процесуални представители, в писмен отговор, в хода по същество на делото и в писмени бележки, оспорва иска по размер. Твърди, че определената основна месечна заплата към датата на възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност е в размер на 2177 лева. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Прокурор Д. от СГП дава заключение, че искът следва да бъде уважен.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните, съобразно доказателствата и закона, намира за установено следното:

Исковата молба е допустима, а разгледана по същество е частично основателна.

От фактическа страна се установява, че със Заповед № ЧР – 11 – 168/17.02.2020г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ на основание чл. 107, ал. 2 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на ищцата от длъжността „началник на отдел“ „Почивно дело в страната и в чужбина“ в главна дирекция „Военно – почивно дело и военни клубове“ в Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ с ранг IV – ти старши, считано от 18.02.2020г.

Със съдебно решение № 361/20.01.2021г. по адм. дело № 1696/2020г. на Административен съд София – град заповедта е отменена като незаконосъобразна. Съдебното решение е оставено в сила с решение №7391/17.06.2021г. по адм. дело № 3745/2021г. на ВАС на РБ.

Видно от приложени по делото копия на трудова и служебна книжка, сверени с оригиналите на същите, В. В. М. не е работила по трудово или служебно правоотношение за периода от уволнението на 18.02.2020г. до датата на възстановяване на работа на 25.06.2021г. Видно от служебната книжка, основната месечна работна заплата преди уволнението и след възстановяване на длъжността е в размер на 2177 лева.

Обстоятелството, че ищцата е останала без работа през целия исков период се доказва и от Справка за данните за осигуряване по ЕГН за периода от 01.02.2020г. до 31.07.2021г., издадена от ТД на НАП С..

Със Заповед № ЧР – 11 – 966/24.06.2021г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ ищцата е възстановена на длъжността Началник отдел „Почивно дело в страната и чужбина“ в главна дирекция „Военно – почивно дело и военни клубове“, считано от 25.06.2021г. с основна месечна заплата от 2177 лева. Със Заповед №ЧР – 11 – 1052/22.07.2021г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ на ищцата е определена основна месечна заплата в размер на 2400 лева, считано от 25.06.2021г.

При така установеното от фактическа страна, настоящата съдебна инстанция счита, че

е доказан фактическия състав на чл. 104 ал. 1 от ЗДСл. Съгласно посочената разпоредба, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение. В случая се доказва, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение с В. В. М. е отменена като незаконна с влязло в сила на 17.06.2021г. съдебно решение. За периода от 18.02.2020г. до 18.08.2020г., за който се претендира обезщетението, ищцата не е работила нито по трудово, нито по служебно правоотношение. Претенцията за получаване на обезщетение за този период е основателна. Спорът между страните е за размера на обезщетението. Ответникът възразява, че размера следва да бъде определен на 2 177 лева, което е основното месечно възнаграждение по заповедта от 24.06.2021г. за възстановяване на длъжност. Възстановяването на длъжността е считано от 25.06.2021г., от която дата основното месечно възнаграждение е изменено на 2400 лева със Заповед № ЧР – 11 – 1052/22.07.2021г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“. Въз основа на представените по делото доказателства може да се направи извод, че към датата на възстановяване на длъжността основната месечна заплата за длъжността е в размер от 2177 лева, каквато е била и към момента на прекратяване на служебното правоотношение. Впоследствие заплатата е увеличена с последващата заповед от 22.07.2021г., но считано от 25.06.2021г. Разпоредбата на чл. 104, ал.1 от ЗДСл е императивна и посочва как следва да се определи размера на обезщетението. Следва да се вземе предвид размера на основната заплата към датата на признаване на уволнението за незаконно, а това е датата на влизане в сила на съдебното решение – 17.06.2021г. Към тази дата основната заплата е 2177 лева, така както е вписана в заповедта за възстановяване от 24.06.2021г. и в служебната книжка. Последващото актуализиране на основната заплата, макар и със задна дата, считано от 25.06.2021г., не означава, че това е заплатата към датата на признаване на уволнението за незаконно. В този смисъл и решение № 1800/24.02.2022г. на ВАС на РБ по адм.дело № 10367/2021г.

На ищцата се дължи сума в размер на 13 062 лева . за период от шест месеца, считано от датата на незаконното уволнение -18.02.2020г., ведно със законната лихва, както е предявена с исковата молба от 23.07.2021г. до окончателното плащане. Искът до пълния предявен размер от 14 400 лева, над уважения размер от 13 062 лева следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

При този изход на правния спор е основателно искането за заплащане на разноски по делото в размер на 952 лева, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от иска. Не е основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което е в близък до минималния размер по чл. 8, ал.1 т. 4 от Наредба №1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

На ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер

от 100 лева, съобразно отхвърлената част от иска.

Воден от горното, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ с адрес [населено място], [улица] на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл да заплати на В. В. М., ЕГН [ЕГН] сума в размер на 13 062 (тринадесет хиляди шестдесет и два) лева, представляваща обезщетение за незаконно уволнение за периода от 18.02.2020г. до 18.08.2020г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 23.07.2021г. до датата на окончателното плащане. ОТХВЪРЛЯ иска до пълния предявен размер от 14 400 лева като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ с адрес [населено място], [улица] да заплати на В. В. М., ЕГН [ЕГН] сумата от 952 (деветстотин петдесет и два) лева, представляваща възнаграждение за един адвокат.

ОСЪЖДА В. В. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ с адрес [населено място], [улица] сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 -дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: